

Összetört álmokat és széttépett fényeket  
repít az éjmocskos utcán a szelíd szél;  
vak ablakokon át nem látok reményt.  
Bűn s Magány gúnyosan nevet felém:  
„Kiürült, kegyetlen, mit embernek hittél”

Meztelen vágyak, csupasz ábrándok  
nyúzott testüket vonszolják halált  
vágó szívvel a szürke hidak alá;  
az életet alkohollal köpik arcon,  
és már nincs hiányzó boldogság.

Sugárzó, ifjú szívvel szétnézek ezen  
az üres, fájdalom-kebelezte, komor  
városon, könny szökik szemembe  
és hideg bánat karolja át lelkemet,  
mert látom, hogy mivé lett világom.

De néha, ha jó az eső, és elmos  
mindent, amit látok, még hiszem,  
hogy valahol világlik az a fény,  
és tán a szelíd szél egy nap majd  
egy mosoly emlékét sodorja felém.